oma lapse jälle majasse tagasi kutsuma ja tema üle walwama, et ta mitte eksiteele ei sattu, nõnda kui see õige isa kohus on."

„Jah, Teil on õigus, auus õpetaja," hüüdis Põlluotsa Juhan ueste. „Seda ma tahan teha. Ma olin juba isegi enese pääle pahane, et ma nii äkiline olin."

Kui weel mõõdagi oli räägitud, jättis Põlluotsa Juhan õpetajaga Jumalaga ja sõitis kiriku juurest ära.

Sõites pidas ta iseeneses nõuu, mis kõige parem oleks teha, kas ise Anu järele minna või mõnda teist saata. Wiimaks wõttis ta ometi nõuuks ise tüttre järele sõita, kui see ka natuke raske asi oli niisuguse pahanduse järele. Ta hakkas siis otsekohe juba kiriku juurest Salgu talu poole sõitma, mis, nagu teame, teises kihelkonnas oli. Tall oli ilus hobune ees, ta oma kaswatatud täkk, wäga kulise olemisega elajas, keda üsna jõuuga pidi kinni pidama. Ümbes pool wersta Salgu talust eemal tuli ühest perest suure haukumisega suur koer wälja. Hobune ehmatas selle üle ja pistis kui tuul jooksma, koer haukudes ühes. Õnnetuseks olid waljad hobuse pääs wähe wigased, mis läbi see sündis, et juurand suust wälja kukkus ja Põlluotsa peremees enam hobust ei jõudnud kinni pidada. Weel suuremaks õnnetuseks oli see, et teine ohjaharu katki läks; selle läbi ei saanud peremees enam sugugi hobust juhtida, kes kui hullus tujus tuule kiirusel edasi ajas ja lõhkuma hakkas. Tee kõrwa ei olnud ka wõimalik tõmmata, sest sügawad kraawid olid mõlemal pool maanteed, mis otse Salgu talust mööda wiis. Päält maha tulla ei olnud ka wõimalik, sest sell wiisil oleks wõinud wankri-rataste alla jäeda ja lund kondid puruks murda. Salgu talust mööda sõita natule maad wiis tee õige äkilisest mäest alla, kus teel kaunis äkiline kääud oli pahemalle poole. Kui lõhkuja hobune sinna maale oleks jõunud, siis ei wõinud see teisiti olla, et wanger oleks ümber läinud. Paremal pool teed sessamas käänukohas läks maantee äär weel enam alla poole ja paar süida all pool oli tugew kiwiaed. Kui nüüd inimene suure hooga wankrest wälja kukkus, siis oleks ta niisama

suure hooga mööda kallast alla poole wasta kiwiaeda wirisenud. Kui see seda wiisi oleks sündinud, siis ei oleks ka elust palju juttu olnud. Nõnda oli siis Põlluotsa peremees otse surma suus, sest hobune leõdas kui nool Salgu talu poole.

Juba kaugelt olid Salgu rahwas koera haukumist kuulnud. Ka kuulsid nad, et kange sõitmine ja hobuse kapjade plagin ligemalle tulli. Warsti jooksid nad wärawa juure maantee ääre waatama, mis see oleks.

Korraga kiljatas Anu ja hüüdis: „Issand Jumal, see on ju mete täkk, kes lõhkuma läinud, ja isa istub pääl! See on ju hirmus! Ta wõib ju oma kondid purustada ja elu kaotada!"

Sell ajal tuli hobune perusteldõhkudes ikka ligemalle. Hää nõuu oli kallis! Aga Mart ei mõtelnud sugugi järele. Silmapilgul jooksis ta õue wärawast wälja maantee ääre ja ootas senikaua, kui hobune mööda tormas. Nagu wälk haaras ta waljastest kinni ja jäi nagu takjas rippuma ega lasknud mitte labti. Perusse tujusse jõudnud elajas püüdis küll weel edasi tormata, aga tugew noor mees pidas teda nagu raudtangidega suu kõrwast kinni. Aga ilma õnnetuseta ei jäenud Mart ka mitte, sest hobune astus oma terawate raudadega kinniholdja jala pääle, nii et mitu sügawat haawa jala sisse tulewad ja weri sorinal saapasse woolas, siisgi ei lasknud ta waljastest labti. Kui nad parajaste selle koha peale saiwad, kust tee järsku hakkas alla minema, siis oli hobune juba täieste seismas. Nüüd alles nägi Põlluotsa peremees, misuguses hädaohus ta oli olnud. Ta hüppas wankrilt ja tänas Marti tema wahwa teo eest, pööras siis hobuse ümber ja wiis ta Salgu talu õue. Suure waewa- ja waluga ronis Mart ka kodu. Õue pääl laskis ta saapa ära tõmmata. Hobuse kabi oli wäga rängaste jala pääle astunud ja mõlemad rauа baagid läbi saapa naha jala sisse sügawasse läinud. Jalg jooksis kaõgeste werd. Kui ka just wäga kardetawaid haawu ei olnud, siisgi oli ette näha, et Mart kats ehk kolm nädalit mitte tööle ei wõinud minna.